

[Kai Moltke.]

randen var værd; man fik faktisk bekræftelse på, at det ikke er alt guld, der glimrer netop som elementer i løsningen af en fornuftig boligpolitik.

Finanstidende bragte for nylig en kursusoversigt, hvoraf det fremgik, at den effektive rente for Realkreditfondens obligationer var 6,93 pct., altså lige i underkanten af de 7. Ja men var det i grunden ulejligheden værd at oprette nye, særlige finansieringsinstitutter, hvis kun nogle få brøkdeler skulle adskille den effektive rente her fra renten i det private byggeri? For samtidig erklærer man jo fra de almenyttige boligselskabers side, at blot 1 pct. mere i rente betyder 400-500 kr. mere om året for en toværtslejlighed.

Hvis vi skal løse de opgaver, som ligger i tiden, og som også udspringer af vort erhvervslivs vanskeligheder under den nuværende konkurrence, tror jeg ikke at vi som kurs skal vælge boligens og huslejens fortsatte himmelflugt. Lad os hellere få lidt mere at vide om, hvad der savnes, og hvad der skal bygges. Hvortil vil boligministeren bruge de foreslåede fuldmægter — som jeg personlig med glæde samtykker i, hvis de bruges i en fornuftig retning, og hvis boligministeren ikke bliver et pseudonym for den højtærede økonomiminister? Jeg tror, at man i udvalget skal søge at indhente supplerende materiale, som lægger kortene på bordet — ikke alene denne dødsenskedesommelige statistik med 30 000 nybyggede lejligheder årlig, men oplysninger om, hvorvidt disse 30 000 lejligheder årlig dækker det behov, der er hos ganske almindelige lønmodtagere, for hvis det ikke er tilfældet, så er denne omlægning ikke tilstrækkelig, så bør man på en helt anden måde søge at dirigere byggeriet ind i baner, så det kan dække behovet hos ganske almindelige mennesker.

Rimstad: Under behandlingen af det af den højtærede justitsminister fremsatte forslag til ændringer i færdselsloven gjorde

mit parti opmærksom på, at de efter forslaget til ministeren givne bemyndigelser var af alt for vidtrækkende karakter, og at vi ikke ønskede at medvirke til sådanne overdimensionerede og unødvendige bemyndigelser. Vi tilføjede, at vi ville sige til, såfremt tendensen til sådanne bemyndigelser syntes at ville brede sig.

I den højtærede boligministers forslag til lov om ændringer i lov om boligbyggeri er de krævede bemyndigelser af endnu større, og jeg kan føle mig fristet til at sige af endnu mere ubeskedent omfang. Vi vil derfor igen advare imod disse overdrevne ministerbemyndigelser, som kun dårligt stemmer med vort efterhånden i en lang række sædvaner udbyggede folkestyre. En så stor ministeriel ubeskedenhed med hensyn til bemyndigelser støder alt for stærkt an mod disse sædvaner og giver let befolkningen det indtryk, at en minister ikke evner at regere i pagt med de demokratiske sædvaner, hvorfor han bliver nødt til at springe over, hvor gærdet er lavest, d. v. s. bliver nødt til at kræve bemyndigelser.

Jeg synes i øvrigt ikke, at det for den højtærede boligminister må være særlig tilløkkende at se sig selv udråbt som byggediktator på forsiden af et af de københavnske dagblade — vel at mærke når der faktisk er noget om det. Og det er der jo, når ministeren absolut vil ændre den bemyndigelse, han i forvejen har til at træffe midlertidige foranstaltninger til regulering af bygge- og anlægsvirksomheden, derhen, at den skal gøres permanent.

Forleden dag, også under færdselslovens behandling, tog den højtærede justitsminister anledning til at sige til mig, at han meget vel forstod mine betænkeligheder ved at medvirke til at give ham bemyndigelser i betragtning af hans og min meget forskellige politiske indstilling. Hertil replicerede jeg, at mit partis aversion over for bemyndigelser ikke var rettet særlig mod noget politisk parti, men alene var et spørgsmål om på bedst mulig måde at værne om folkestyret. Dette synspunkt fastholder